

„Ja Piet”, zuchtte notaris, „Ik moet dat zachtjes zien weg te masseeren”.

„Dan moet je ook geen bier drinken, oudje”, meende Piet, uitbundig vroolijk. „Ik taxeer je oppe zeven m...”, fluisterde hij met 't oog op de dames.

Doele grijsde.

„Och, zoo'n enkel glaasje, dat zal me den dood niet doen. Maar je moet het kwaad in den wortel treffen”, dokterde notaris. „In een maand of wat, heb ik me slank gekegeld”.

„Zeker, zonder mankeeren, natuurlijk, nee maar, daar kun je op aan”, verzekerde makelaar Piet zonder een zweem van overtuiging. „Je zou alleen er tegen kunnen beweren, dat waar veel bijkomt en weinig afgaat...”

„Wat zeg je Piet!” viel Kopper vergenoegd in, en nam aan den overkant plaats, terwijl hij toespelingen op zijn zaken voelde. Hij prospereerde.

„Het slaat niet op jou, Oome Ko. Hou je bedaard...”

Plotseling sloegen er drie slagen aan het boveneinde der roezemoezige tafel.

De makelaar stopte en zakte leunend achteruit en de advocaat was opgerezen en praalde hoog boven het ondereinde als in de hoogte van de wipplank met den dreigenden voorzittershamer in zijn rechter en een onafscheidelijke sigaar in zijn linker.

„Wat een leuke aschpot”, riep uitvallend dat aardige juffertje, dat bij haar entree Kopper den bal had aangegeven.

„Dan moet je hem eens omkeeren, Mien”, ondeugende de jonge dokter.

Daar laaide een algemeen juichen op. De steenen kegelaar, die op 't bakje afgebeeld stond, bleek van achteren zijn broek gescheurd te hebben.

Mien's slapen kleurden onder de donkere dartele haren en een snel blikje wierp ze over de heeren en liet het even rusten in de stille oogen van den Remueur.

Van Essen had zoo ongeveer nog niets gezegd en geleek zoo weinig op den Remueur van de geruchten, dat de dames alweer haar

opmerkzaamheid hadden verdeeld op de jongelui, die zij van kindsaf kenden.

„Stilte”, hamerde de advocaat, „Een oogenblik stilte, dames!”

„Begin maar vast”, zei Kopper.

„Zie die prentbriefkaarten daar eens, in den spiegel, van die echte Duitsche types”, smaalde de française.

„Een lollige kwibus, die daar, met zijn kromme been in de lucht”, sonoorde een stevige jonge kerel, die den advocaat niet scheen te kunnen luchten. „Och, vent, steek dan ook van wal”, beet hij den praeses toe, die hamerde.

„Allereerst dan een hartelijk welkom. De groote opkomst heeft de grootste verwachtingen overtroffen”.

Hij kuchte en lachte dan flauwtjes. Dat was zijn vaste gewoonte. Een brem, een grim.

„Ik heet u nogmaals welkom, hum, hum...”

„Hemel, maak het kort. We komen om te kegelen, denk er aan”....

„Allereerst dan...”

„Weer een „allereerst”. De jonge koopman verzette zich ongedurig. Wat had hij de mier!

„Dat wordt een toast op een papier sans fin”, spitste mademoiselle.

„Ik wil ook wel gaan zitten”, nijdigde de advocaat, die leed aan het euvel van inheemsheid. Voor dat artikel had men liever impert.

„Hm, als jullie het beter kunnen, dan moest je me ook niet gevraagd hebben, hm, de vergadering te openen”.

„Dat is ook een goede oefening voor je”, vond Huib weer. „Het is in je belang. Wij hoeven niet te leeren praten”.

De notaris kwam te hulp, „Mijnheer de voorzitter heeft nog steeds het woord, geloof ik”.

„O, mag ik?”

„Het zij u toegestaan”.

„Allereerst dan een reglement. Ik heb een reglement al vast opgemaakt.”